

Forslag

til

Lov om egnsudvikling.

Fremsat den 16. februar 1972 af *handelsministeren*.

§ 1. Efter reglerne i denne lov kan der ydes bistand til fremme af industriel og anden erhvervsmæssig udvikling i egne af landet, hvor dette må antages at være af væsentlig betydning for befolkningens adgang til at opnå andel i samfundets almindelige økonomiske, sociale og kulturelle fremgang.

Stk. 2. Ved ydelsen af bistand skal der søges opnået en lokalisering, der er hensigtsmæssig for erhvervslivet og tilpasset andre udviklingsfremmende foranstaltninger, som det offentlige har eller påtænker iværksat.

§ 2. Administrationen af loven varetages, hvor ikke andet er bestemt, af et egnsudviklingsråd. Rådets afgørelser kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Stk. 2. Rådets daglige forretninger og udførelsen af dets beslutninger varetages af et direktorat under handelsministeriet.

§ 3. Rådet består af en formand og 10 andre medlemmer. Rådets formand udnævnes af handelsministeren, der i øvrigt til medlemmer af rådet udnævner en repræsentant for hver af følgende myndigheder og organisationer: handelsministeriet, økonomi- og budgetministeriet, arbejdsministeriet, boligministeriet, indenrigsministeriet, Industrirådet, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen i Danmark. Endvidere udnævner handelsministeren et medlem som fælles repræsentant for de større regionale udviklingsudvalg.

Stk. 2. Handelsministeren udnævner en næstformand blandt rådets medlemmer.

Handelsmin. j. nr. 00-1972.

Stk. 3. Medlemmerne udnævnes for 4 år ad gangen. Der udnævnes suppleanter for medlemmerne.

Stk. 4. Handelsministeren nedsætter et forretningsudvalg for rådet bestående af formanden og næstformanden samt indtil 4 andre medlemmer.

Stk. 5. Handelsministeren fastsætter forretningsordenen for rådet og forretningsudvalget. I forretningsordenen kan optages bestemmelser om, i hvilket omfang afgørelser i henhold til §§ 6-14 på rådets vegne kan træffes af forretningsudvalget eller direktoratet samt om, at sager, til hvis afgørelse der er knyttet betydelige økonomiske konsekvenser, herunder særlig økonomisk risiko, forelægges handelsministeren til afgørelse.

Stk. 6. Rådet afgiver årligt en beretning om sin virksomhed.

§ 4. Direktoratet ledes af en direktør, der ikke er medlem af rådet, men deltager i rådets møder.

Stk. 2. Handelsministeren kan overdrage direktoratet at varetage opgaver vedrørende finansiel bistand til erhvervslivet, som efter lovgivningen påhviler ministeren.

§ 5. Handelsministeren fastsætter efter indstilling fra rådet, i hvilke egne af landet lovens bistandsordninger kan finde anvendelse. Rådet skal være opmærksom på, om der i andre dele af landet måtte opstå sådanne forhold, at lovens bistandsordninger bør kunne bringes i anvendelse, og i så fald afgive indstilling herom til handelsministeren.

Stk. 2. Ved afgørelsen af, om bistand kan ydes, skal rådet tage hensyn til, om den beliggenhed, der vælges for en virksomhed, er hensigtsmæssig for denne, og om stedet, eventuelt på længere sigt, er egnet for en videregående erhvervsmæssig udvikling.

Stk. 3. Rådet kan til fremme af det i § 1, stk. 1, nævnte formål afgive udtalelser over for institutioner eller personer, ligesom rådet over for offentlige myndigheder kan stille forslag om foranstaltninger, der må anses for påkrævede for et områdes erhvervsmæssige udbygning.

§ 6. Lån af statskassen kan ydes til industri- og servicevirksomheder til dækning af anlægsudgifter ved oprettelse, flytning, udvidelse, rationalisering, produktionsomstilling o. lign. Til anlægsudgifter kan, hvor forholdene måtte tale herfor, henregnes udgifter ved undersøgelser og forarbejder (herunder forsøgsvirksomhed) samt ved afprøvning o. lign. af en virksomheds produktionsapparat.

Stk. 2. Lån kan ikke overstige 90 pct. af de i stk. 1 nævnte anlægsudgifter med fradrag af størst mulige realkreditlån og tilskud ydet i henhold til § 11.

Stk. 3. Lån afdrages over højst 20 år. Lån til finansiering af maskin- og inventarskaffelser afdrages dog over højst 10 år. Låntagerne kan fritages for afdrag i indtil 5 år fra lånets udbetaling.

Stk. 4. Lån forrentes med en af handelsministeren fastsat rente.

§ 7. Lån af statskassen kan ydes til anskaffelse af bolig for medarbejdere i industri- og servicevirksomheder, der modtager bistand til anlægsfinansiering i henhold til §§ 6 og 11 eller indflytter i erhvervsejendomme, til hvis opførelse der er ydet lån i henhold til § 10, når den pågældende medarbejder må antages at være af væsentlig betydning for en tilfredsstillende drift af virksomheden.

Stk. 2. Handelsministeren fastsætter de nærmere retningslinier for ydelsen af sådanne lån.

§ 8. Garanti af statskassen kan ydes for lån til fremskaffelse af driftskapital til industrivirksomheder, når der i henhold til lovgivningen om egnsudvikling er ydet virk-

somhederne garanti eller lån til anlægsfinansiering, eller de er indflyttet i erhvervsejendomme, til hvis opførelse der er ydet lån til kommuner. Garanti kan kun ydes i det omfang, det skønnes, at der ellers ikke kan tilvejebringes driftskapital af en hensigtsmæssig størrelse for udnyttelse af virksomhedens produktionskapacitet og vækstmuligheder samt for virksomhedens videreførelse i en overgangsperiode på forsvarligt forretningsmæssigt grundlag.

Stk. 2. Garanti kan ikke ydes, hvis der er hengået mere end 3 år fra det tidspunkt, hvor der i henhold til lovgivningen om egnsudvikling er ydet en virksomhed garanti eller lån til anlægsfinansiering; eller indflytning har fundet sted i en erhvervsejendom, til hvis opførelse der er ydet lån til en kommune.

Stk. 3. Garantier kan ydes på indtil 5 år.

Stk. 4. Garantier skal nedbringes inden for løbetiden. Begyndelsestidspunktet for en garantis nedbringelse kan udskydes i indtil 2 år fra garantiens ikrafttræden.

§ 9. Garanti af statskassen kan ydes for lån til dækning af udgifter ved foretagelse af rationaliseringsundersøgelser i bestående industrivirksomheder i det omfang, en hensigtsmæssig finansiering af de pågældende udgifter ellers ikke skønnes at kunne gennemføres.

Stk. 2. Garantier kan ydes på indtil 5 år.

Stk. 3. Garantier skal nedbringes inden for løbetiden. Begyndelsestidspunktet for en garantis nedbringelse kan udskydes i indtil 2 år fra garantiens ikrafttræden.

§ 10. Kommuner kan, når dertil ydes lån af statskassen efter stk. 2, foranstalte opførelse af erhvervsejendomme til salg eller udleje.

Stk. 2. Lån kan ydes til kommuner til dækning af udgifterne, herunder grundudgifter, ved opførelse af de i stk. 1 nævnte erhvervsejendomme.

Stk. 3. Lån afdrages over højst 30 år og forrentes med en af handelsministeren fastsat rente.

Stk. 4. Opnås der ved en kommunes salg af en sådan ejendom ikke dækning for den investerede kapital, fordeles det samlede tab mellem staten og kommunen med halvdelen til hver.

§ 11. I særlig vanskeligt stillede egne af landet kan der ydes tilskud til industri- og servicevirksomheder til dækning af de i § 6, stk. 1, nævnte anlægsudgifter.

Stk. 2. Tilskud kan ikke overstige 25 pct. af de nævnte anlægsudgifter.

Stk. 3. Såfremt en virksomhed, hvortil der er ydet tilskud, ophører, afhændes eller udlejes inden for en periode af 5 år fra tilskuddets udbetaling, kan der stilles krav om hel eller delvis tilbagebetaling af dette.

§ 12. Tilskud kan ydes til industrivirksomheder, der i forbindelse med etablering, væsentlig udvidelse eller produktionsomstilling har haft væsentligt forringede driftsresultater, der kan henføres til særlige vanskeligheder i forbindelse med virksomhedens placering i et industrielt mindre udviklet område.

Stk. 2. Tilskud kan kun ydes til virksomheder, når der i henhold til lovgivningen om egnsudvikling er ydet virksomhederne garanti eller lån til anlægsfinansiering, eller de er indflyttet i erhvervsjendomme, til hvis opførelse der er ydet lån til kommuner.

Stk. 3. Tilskud kan ikke ydes, hvis der er hengået mere end 3 år fra det tidspunkt, hvor der i henhold til lovgivningen om egnsudvikling er ydet en virksomhed garanti eller lån til anlægsfinansiering, eller indflytning har fundet sted i en erhvervsjendomme, til hvis opførelse der er ydet lån til en kommune.

§ 13. Tilskud kan ydes til industri- og servicevirksomheder til dækning af omkostninger ved virksomhedernes udflytning til en af de af § 5, stk. 1, 1. pkt., omfattede egne. Tilskud kan endvidere ydes til dækning af flytteomkostninger for medarbejdere, der er af væsentlig betydning for en tilfredsstillende drift af virksomheden på tilflytningsstedet.

§ 14. Tilskud kan ydes til foretagelse af undersøgelser og til udarbejdelse af planer og projekter af almen betydning for et områdes erhvervsmæssige udvikling, samt til driften af regionale udviklingsudvalg.

§ 15. I hvert finansår kan der indenfor et beløb af 5 mill. kr. gives tilsagn om tilskud

og lån af statskassen til dækning af udgifter ved gennemførelse af foranstaltninger af væsentlig betydning for et områdes erhvervsmæssige udvikling med henblik på opretholdelse eller tilkomst af konkret erhvervsmæssig aktivitet.

§ 16. For garantier og lån skal der stilles en i hvert enkelt tilfælde godkendt sikkerhed. Lån i henhold til § 15 kan dog efter rådets nærmere bestemmelse ydes uden sikkerhed.

Stk. 2. Virksomheder, hvortil der er ydet statsgaranti eller statslån, er underkastet regnskabsmæssigt og teknisk tilsyn efter rådets nærmere bestemmelse.

§ 17. Det fastsættes på de årlige finanslove, inden for hvilke beløb der kan ydes tilsagn om garanti, lån og tilskud i henhold til §§ 6-14.

§ 18. Den, der afgiver urigtige eller vildledende oplysninger til brug for afgørelser efter denne lov, eller som i forbindelse med en ansøgning om støtte efter loven fortier oplysninger af betydning for sagens afgørelse, straffes med bøde eller hæfte, medmindre strengere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder tilsvarende anvendelse med hensyn til afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger eller fortelser over for pengeinstitutter i forbindelse med udbetaling af lån, for hvilke der er ydet garanti i henhold til denne lov.

§ 19. Loven træder i kraft den 1. april 1972.

Stk. 2. Samtidig ophæves lov nr. 228 af 3. juni 1967 om egnsudvikling.

Stk. 3. Egnsudviklingsrådet kan forhøje garantier, hvorom der er udstedt tilsagn i henhold til § 6 i lov nr. 228 af 3. juni 1967 om egnsudvikling.

Stk. 4. Lån og tilskud i henhold til §§ 6 og 15 kan kun ydes til projekter, der påbegyndes efter lovens ikrafttræden.

§ 20. Loven gælder ikke for Grønland.

Bemærkninger til lovforslaget.

Almindelige bemærkninger.

Siden gennemførelsen af egnsudviklingsloven i 1958 er der ved senere lovændringer sket en trinvis udbygning af lovens økonomiske bistandsformer. Hovedvægten i egnsudviklingsloven, jfr. handelsministeriets bekendtgørelse nr. 56 af 25. februar 1969 af lov om egnsudvikling er lagt på ydelsen af økonomisk bistand til anlægsfinansiering.

Denne bistand har 3 former.

- 1) Garantier for lån til anlægsfinansiering indenfor en årlig tilsagnsramme på 100 mill. kr.
- 2) Lån til kommuner til opførelse af erhvervsbygninger til salg eller udleje indenfor en årlig tilsagnsramme på 25 mill. kr. For indeværende finansår er rammen forhøjet med 15 mill. kr. til 40 mill. kr.
- 3) Ydelse af kapitaltilskud til nedbringelse af anlægsudgifter. Den årlige bevilling er i lovens § 11 fastsat til 22 mill. kr.

Erhvervslivets interesse har klart samlet sig om de støtteformer, der er mest gunstige i forhold til lånevilkårene på det almindelige kapitalmarked.

Således har interessen for ydelsen af lån i henhold til § 9 — de såkaldte industrihuslån — været stigende. Dette skyldes utvivlsomt, at lånene forrentes væsentligt under markedsrente, siden 1. april 1971 med 7 pct. p. a., at løbetiden for lånene sædvanligvis går op til 25 år, samt at finansieringen af bygninger og jord dækker investeringen 100 pct. Heraf udgør statslånet 75 pct., mens kommunen deltager i finansieringen med 25 pct.

Tilskudsordningen i henhold til lovens § 11 har ligeledes vist sig attraktiv. Denne ordning er begrænset til at gælde for investeringer, der foretages i de særlig vanskeligt stillede egne af landet. Ydelsen af tilskud kan kombineres med ydelsen af garanti i medfør af § 6, men således at garantibeløbet nedsættes med tilskudsbeløbet. Alle økonomiske faktorer taget i betragtning må det antages, at denne ordning ved maksimalt tilskud er noget fordelagtigere end den gældende låneordning vedrørende industrihuslån.

Udnyttelsen af garantiordningen i lovens § 6 har derimod i hele perioden siden 1958 været svag og med tilkomsten af de økonomisk fordelagtigere ordninger vigende. Set over perioden som helhed siden 1958 har den gennemsnitlige udnyttelse af tilsagnsrammen kun udgjort ca. 30 pct.

Erhvervslivets passive holdning overfor en finansieringsbistand i form af garanti for lån til anlægsfinansiering må søges i følgende forhold:

Uanset at lånene for långiver som følge af garantien er risikofri, har det kun været muligt at optage lån til fuld markedsrente.

Låneoptagelsen er i langt de fleste tilfælde forbundet med et meget betydeligt kurstab.

Placeringen af lånene er ofte vanskelig og tidkrævende.

Papirgangen ved ekspeditionen af garantisager er væsentligt mere besværlig end ved direkte lån.

Garantiordningen forekommer således mindre egnet til at tilskynde til overvejelser om iværksættelse af ny aktivitet i eller udflytning til egnsudviklingsområder.

Med henblik på yderligere at stimulere til erhvervsmæssig og økonomisk vækst og deraf følgende beskæftigelsesudvikling i egnsudviklingsområderne stilles der forslag om at forstærke de nuværende bistandsformer ved i stedet for ydelsen af garanti at skabe hjemmel for ydelse af statslån. For yderligere at forstærke virkningen heraf tænkes lånene ydet til en i forhold til markedsrenten nedsat rente, der fastsættes af handelsministeren.

For de særlig vanskeligt stillede områder, indenfor hvilke tilskud til anlægsinvestering vil kunne ydes, vil der således for erhvervslivet kunne gennemføres en meget gunstig finansiering.

For de øvrige egnsudviklingsområder vil overgangen fra garanti til lån ligeledes betyde en væsentlig forbedring i forhold til den nuværende tilstand.

Der er lagt vægt på, at man ved en effektiv finansieringsbistand giver erhvervslivet en større mulighed for at omstille sig beliggenhedsmæssigt, hvorved der kan ske en bedre udnyttelse af arbejdskraftressourcerne samtidig med, at man kan opnå større mulighed for en geografisk udligning af aktiviteten til gavn også for de områder, hvor arbejdsmarkedet i perioder med højkonjunktur er anspændt med inflationære tendenser til følge. Dette kan også lette boligsituationen og byfornyelsesproblemerne i de erhvervsmæssigt stærkeste dele af landet, især i Københavnsområdet.

For yderligere at stimulere den geografiske bevægelighed hos industrien og det øvrige erhvervsliv og opnå en rimelig geografisk fordeling af beskæftigelses- og indkomstmulighederne stilles der forslag om hjemmel til særlige mobilitetsfremmende ydelser.

Forslagene herom omfatter således en mulighed for fuldt tilskud til dækning af en virksomheds flytteomkostninger samt lån og tilskud til henholdsvis erhvervelse/leje af boliger og dækning af flytteudgifter for medarbejdere, hvis indsigt og faglige kvalifikationer er af betydning for virksomhedens trivsel.

Under den gældende lov er rådet i enkelte tilfælde fra lokal side, fortrinsvis fra offentlige myndigheder, anmodet om at yde bistand til finansiering af grundlægsinvesteringer, til hvilke der ikke er hjemmel i loven.

I langt det overvejende antal tilfælde vil sådanne foranstaltninger kunne finansieres af kommunale og statslige instanser, men der kan forekomme tilfælde, hvor foranstaltningen i sin karakter og sit sigte er så speciel, at den falder uden for de almindelige rammer for finansiering af kollektive investeringer.

Der stilles derfor forslag om, at der inden for en begrænset beløbsramme, der fastlægges i loven, skal kunne ydes tilsagn om tilskud eller lån af statskassen til dækning af udgifter ved gennemførelse af grundlægsinvesteringer, som sigter på opretholdelse eller tilkomst af konkret erhvervsmæssig aktivitet, når dette er af væsentlig betydning for et områdes erhvervsmæssige udvikling.

Der henvises iøvrigt til bemærkningerne til lovforslagets enkelte bestemmelser samt til de i bilag I til lovforslaget anførte paralletekster.

Med hensyn til lovforslagets bevillingsmæssige konsekvenser kan følgende oplyses.

For de i lovforslagets § 6 nævnte lån til anlægsinvesteringer er det tanken at stille forslag om en årlig tilsagnsramme på 100 mill. kr. svarende til den gældende ramme for garantier efter lovens § 6. Under denne ramme tænkes samtidig afholdt de i lovforslagets § 7 nævnte lån til helliganskaffelse for visse medarbejdere. Eftersom lånene til anlægsfinansiering tænkes ydet på fordelagtige rentevilkår, må denne låneordning ventes at ville blive udnyttet fuldt ud, og de årlige udbetalingsbevillinger må derfor fastsættes under hensyn hertil. Da der i gennemsnit må antages at hengå omkring 1 år fra tilsagnstidspunktet, inden lånet kommer til udbetaling, vil udbetalingerne af lån det første år endnu være af begrænset omfang, og den hertil fornødne bevilling vil derfor for 1972-73 formentlig kunne begrænses til 20 mill. kr., mens der må budgetteres med udbetalinger på 75 mill. kr. i 1973-74 og 95 mill. kr. i de følgende år.

Lån til kommuner til opførelse af industrihuse til salg eller udleje tænkes ydet i samme omfang som hidtil, idet den hidtidige tilsagnsramme på 25 mill. kr. må anses for tilstrækkelig, når der samtidig åb-

nes adgang til at yde lån til anlægsfinansiering på gunstige vilkår direkte til virksomhederne.

For finansåret 1971-72 er der dog opnået Finansudvalgets tilslutning til en forhøjelse af tilsagnsrammen til 40 mill. kr. under hensyn til den aktuelle efterspørgsel efter disse lån.

Tilskud til anlægsinvesteringer har hidtil kunnet ydes til industri- og servicevirksomheder i henhold til den gældende lovs § 11 (jfr. lovforslagets § 11) inden for en årlig tilsagnsramme på 22 mill. kr. Disse tilskud er forbeholdt særlig vanskeligt stillede egne af landet. Under hensyn til stigningen i prisniveauet er det tanken at søge den nævnte tilsagnsramme forhøjet til 30 mill. kr. årlig, idet samtidig de i lovforslagets § 13 nævnte tilskud til dækning af virksomheders flytteomkostninger tænkes afholdt inden for denne ramme. I finanslovforslaget for 1972-73 er der budgetteret med en bevilling til afholdelse af udgifterne til investeringstilskud på 20 mill. kr. Med en forhøjelse af tilsagnsrammen for tilskud til 30 mill. kr. under de to tilskudsordninger skønnes det nødvendigt at forhøje bevillingen for 1972-73 til 22 mill. kr., mens budgetoverslagene må sættes op til 25 mill. kr. i 1973-74 og 28 mill. kr. i de følgende år.

Til de i den gældende lovs §§ 11 a og 12 (lovforslagets §§ 12 og 14) omhandlede tilskud til virksomheder, der som følge af placering i et egnsudviklingsområde har haft væsentligt forringede driftsresultater, og tilskud til undersøgelser og projekteringer samt til driften af regionale udviklingsudvalg er der for finansåret 1972-73 og i budgetoverslagene budgetteret med en udgift på 3 mill. kr. pr. år. Dette beløb skønnes foreløbigt tilstrækkeligt til at dække behovet.

Ved lovforslagets § 15 åbnes der adgang til at give tilsagn om tilskud og lån til visse grundlægsinvesteringer inden for en årlig ramme af 5 mill. kr. Det kan ikke på forhånd anslås, i hvilket omfang denne bistand vil blive ydet som lån eller som tilskud; men det forudses, at rammen vil blive udnyttet fuldt ud, og at det fulde beløb på 5 mill. kr. vil komme til udbetaling inden for hvert finansår fra og med 1972-73.

Bortset fra overgangsbestemmelsen, jfr. lovforslagets § 19, stk. 2, vil den i den gældende lovs § 6 fastsatte garantiordning efter lovforslaget bortfalde, hvorimod de i henhold til lovens §§ 7-8 eksisterende muligheder for i særlige tilfælde at yde statsgarantier for lån til fremskaffelse af driftskapital og til finansiering af rationaliseringsundersøgelser tænkes opretholdt, jfr. lovforslagets §§ 8-9. Garantier i henhold til §§ 6-8 har hidtil kunnet ydes inden for et samlet rammebeløb på 100 mill. kr. pr. år. Heraf vil

det på længere sigt kun være nødvendigt at opretholde en årlig beløbsramme på ca. 3 mill. kr. til fortsættelse af de to specielle garantiordninger i den gældende lovs §§ 7-8. Bortfaldet af garantiordningen i henhold til lovens § 6 vil imidlertid ikke muliggøre et omgående bortfald af hele den resterende del af den hidtidige garantiramme, idet der i medfør af denne bestemmelse er udstedt tilsagn om nye garantier, som først kan sættes i kraft, efter at hjemmelen i § 6 er bortfaldet, ligesom der også i de første finansår, efter at lovændringen er trådt i kraft, må foretages forhøjelser af sådanne tilsagn på grund af omkostningsstigninger (jfr. lovforslagets § 19, stk. 3). En garantiramme må med henblik herpå fastsættes i de årlige finanslove.

Lovforslaget vil næppe få væsentlige finansielle eller administrative konsekvenser for kommunerne.

Lovforslagets gennemførelse vil derimod medføre en vis forøgelse af udgifterne til den statslige administration. Direktoratet for Egnsudvikling, der i forvejen er underbemandet, vil ikke kunne foretage den af de nye og væsentligt forøgede bistandsordninger nødvendiggjorte sagsbehandling uden en forøgelse af direktoratets personale. Forøgelsen ventes dog at kunne begrænses til 3-4 akademiske medarbejdere og 2 assistenter. Dette vil stærkt aktualisere direktoratets lokale problemer, der allerede er rejst over for Silkeborg kommune, som er kontraktligt forpligtet til at udleje andre og mere velegnede lokaler end de nuværende til direktoratet til kostpris. Hertil kommer andre udgifter til administration, bl. a. til konsulentbistand udefra, der udgør en væsentlig post på direktoratets driftsbudget. Den samlede forøgelse af de årlige udgifter ved lovens administration skønnes ialt at ville udgøre ca. 800.000 kr.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Til § 1.

De foreslåede regler svarer til reglerne i den gældende lovs § 1.

Til § 2.

De foreslåede bestemmelser svarer til bestemmelserne i den gældende lovs § 2.

Til § 3.

Til stk. 1.

Ved den foreslåede formulering er alene tilsigtet en tilpasning af lovteksten under hensyn til den foretagne opdeling af finansministeriet og til den reduktion, der er sket i antallet af kommunale landsorganisationer siden lovens vedtagelse. Ændringsforslaget bestemmer, at der som hidtil udnævnes 2 repræsentanter for de kommunale organisationer,

således at de repræsenterer henholdsvis Kommunernes Landsforening og Amdsrådsforeningen i Danmark.

Til stk. 2-6.

De foreslåede bestemmelser svarer til bestemmelserne i den gældende lovs § 3, stk. 2-6.

Til § 4.

De foreslåede bestemmelser svarer til bestemmelserne i den gældende lovs § 4.

Til § 5.

Til stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse svarer til bestemmelsen i den gældende lovs § 5, stk. 1.

Til stk. 2.

Efter den gældende formulering af § 5, stk. 2, har Egnsudviklingsrådet ansvaret for formuleringen af en mere præcis lokaliseringspolitik inden for de enkelte egnsudviklingsområder.

I sin hidtidige administration af loven har rådet lagt vægt på, at de projekter, hvortil der ydes støtte, får en sådan geografisk placering, at der er rimelig grund til at antage, at virksomheden kan trives på det pågældende sted, og at statens engagement ikke udsættes for særlig risiko som følge af den valgte placering. I det store og hele synes disse hensyn at være opfyldt for de virksomheder, hvortil Egnsudviklingsrådet hidtil har ydet bistand, og en fejllokalisering i den forstand, at virksomhederne ikke har kunnet trives med den valgte beliggenhed, hører til de ganske få undtagelser.

I denne forbindelse kan der imidlertid ikke bortses fra, at en meget væsentlig del af de med egnsudviklingsstøtte etablerede virksomheder har været inden for produktionsgrene, hvor kravene til transport, art og uddannelse af arbejdere, funktionærer og teknikere og behovet for serviceydelser udefra ikke har været særlig udtalte.

Egnsudviklingsrådet har over for handelsministeren i en skrivelse af 29. april 1971 bl. a. givet udtryk for, at også andre synspunkter end de rent erhvervsøkonomiske må indgå med større vægt i overvejelserne ved formulering af en lokaliseringspolitik, og at der tillige må tages hensyn til befolkningens bosætningspræferencer. Det gælder endvidere udbygningen af samfundets grundlagsinvesteringer, hvor bredere samfundsmæssige hensyn må tilgodeses, og det gælder forureningsproblematikken og en række andre grundlæggende forhold, hvor afgørelsen i vidt omfang må træffes af planlægningsmyndighederne.

Det er derfor rådets opfattelse, at den indflydelse på planlægningen, rådet kan udøve på grundlag af

administrationen af egnsudviklingsloven, er af begrænset omfang, og at udformningen af en lokaliseringspolitik kun vil kunne ske som et led i en overordnet fysisk planlægning og den i forbindelse dermed stående fordeling af de offentlige investeringer.

På den nævnte baggrund har rådet derfor ment at burde udvise tilbageholdenhed med udformningen af en selvstændig lokaliseringspolitik inden for egnsudviklingsområderne, dog at rådet i forbindelse med behandlingen af konkrete sager vil søge at tilpasse administrationen til en landsplanlægning og regionsplanlægning, efterhånden som sådan planlægning kommer til eksistens.

Under hensyn til det af Egnsudviklingsrådet anførte er det fundet hensigtsmæssigt at omformulere bestemmelsen således, at det påhviler rådet at foretage en nærmere bedømmelse af den i hvert enkelt tilfælde valgte beliggenheds hensigtsmæssighed i forhold til konkrete projekter. Det er herudover fundet ønskeligt, at rådet i sin administration af loven tilstræber en lokalisering af virksomhederne, som efter rådets skøn i særlig grad må antages at kunne befordre en yderligere erhvervsmæssig vækst inden for de enkelte egnsudviklingsområder.

Til stk. 3.

Den foreslåede bestemmelse svarer til bestemmelsen i den gældende lovs § 5, stk. 3.

Til § 6.

Til stk. 1.

I henhold til den gældende lovs § 6 kan der ydes garanti af statskassen for lån til industri- og servicevirksomheder til dækning af anlægsudgifter. Som nævnt under de almindelige bemærkninger har denne bistandsform kun været efterspurgt i begrænset omfang.

For yderligere at stimulere den erhvervsmæssige udvikling og dermed beskæftigelsen i egnsudviklingsområderne foreslås den nugældende adgang til at yde garantier for lån til anlægsfinansiering ophævet og erstattet af en hjemmel til at yde statslån.

Muligheden for at opnå lån til anlægsfinansiering må antages at ville stimulere til en væsentlig større efterspørgsel, end det har været tilfældet for garantiernes vedkommende. Heri kan imidlertid også ligge en risiko for efterspørgsel fra projekter, som er uden egentlig egnsudviklingsmæssig interesse, og som det vil være naturligt, som hidtil at henvide til finansiering over det private kapitalmarked.

Den foreslåede låneordning bør derfor administreres således, at den begrænses til at omfatte investeringer af en vis størrelse, og således, at der kan lægges vægt på, at der ved det pågældende projekt tilføres egnen nyt initiativ og ny beskæftigelse.

I tilfælde, hvor også mindre projekter kan være af egnsudviklingsmæssig betydning, og hvor det ikke vil være praktisk at yde lån under loven om lån til håndværk og mindre industri, bør der dog være mulighed for at yde lån til anlægsfinansiering.

Til stk. 2.

Det foreslås, at lånene til anlægsfinansiering sammen med foranstående realkreditlån skal kunne dække op til 90 pct. af anlægsfinansieringen. Låneordningen vil, jfr. § 11, kunne kombineres med ydelsen af tilskud. I disse tilfælde bør statslånet reduceres tilsvarende, således at der altid stilles krav om en egenfinansiering på mindst 10 pct.

Til stk. 3.

Mens garantier kan løbe op til 30 år, har man i betragtning af de fordele, der iøvrigt er knyttet til en statslånsordning, fundet det passende at sætte den maximale løbetid for lån til 20 år for faste anlægs vedkommende, mens løbetiden for finansiering af maskin- og inventaranskaffelser fastsættes uændret til 10 år, som det var tilfældet for garantiernes vedkommende. Det er endvidere fundet formålstjenligt at give Egnsudviklingsrådet adgang til at fritage for afdrag i indtil 5 år fra lånets udbetaling for herved at lette virksomhedens økonomiske situation i begyndelsesfasen.

Til stk. 4.

Rentens højde fastsættes af handelsministeren, idet det forudsættes, at lån skal kunne ydes til en i forhold til markedsrenten nedsat rente.

Til § 7.

Til stk. 1.

Det har erfaringsmæssigt vist sig, at udflyttede virksomheder jævnlige kan have betydelig vanskelighed ved at sikre kvalificerede medarbejdere på ledende poster eller medarbejdere, som er i besiddelse af særlig uddannelse eller indsigt på administrativt og teknisk plan. Løsningen af de pågældende medarbejders boligspørgsmål vil i mange tilfælde være afgørende for, om virksomheden kan sikre sig de pågældende medarbejdere, og i flere tilfælde har virksomheder, til hvilke der er ydet egnsudviklingsbistand, måttet bistå de pågældende ved finansieringen af bolig, hvilket kan betyde en uheldig belastning af virksomhedens økonomi på et tidspunkt, hvor de økonomiske krav iøvrigt til virksomheden kan være betydelige.

Der stilles derfor forslag om, at der i særlige tilfælde, når det gælder virksomheder, der flytter til et egnsudviklingsområde og opnår bistand hertil i

henhold til egnsudviklingsloven, skal kunne ydes lån til anskaffelse af bolig for medarbejdere, der er af afgørende betydning for virksomhedens drift.

Til stk. 2.

Man har ikke fundet det hensigtsmæssigt i selve loven at fastlægge de nærmere vilkår for lånene, hvorfor det foreslås, at handelsministeren udarbejder de nærmere retningslinier herfor. Lånene er tænkt ydet som hel eller delvis hjælp til udbetaling på eget hus eller til dækning af boligindskud, og det forudsættes, dels at lånene forrentes med en rente, der ligger på linie med den, banker eller sparekasser måtte kræve for tilsvarende lån, dels at løbetiden for lånene begrænses til 5-10 år. Såfremt lånet ydes direkte til medarbejderen, bør den virksomhed, til hvilken den pågældende medarbejder er knyttet, stå som kautionist for lånet, så længe medarbejderen er ansat i virksomheden.

Til § 8.

Til stk. 1-2.

De foreslåede regler er analoge med reglerne i den gældende lovs § 7, stk. 1-2, men er omredigeret under hensyn til den foreslåede ændring af § 6 samt ændringen af §-nummeret for industrihuslåneordningen.

Til stk. 3-4.

De foreslåede regler svarer til reglerne i den gældende lovs § 7, stk. 3-4.

Til § 9.

De foreslåede regler svarer til reglerne i den gældende lovs § 8.

Til § 10.

De foreslåede regler svarer til reglerne i den gældende lovs § 9.

Til § 11.

Til stk. 1.

I henhold til den nugældende bestemmelse i egnsudviklingslovens § 11 kan der i hvert finansår indenfor et beløb af 22 mill. kr. gives tilsagn om tilskud til industri- og servicevirksomheder til dækning af anlægsudgifter. Bestemmelsen omformuleres således, at tilsagnsrammen udgår af selve loven med den konsekvens, at rammen og den hertil knyttede bevilling fremover må fastsættes på de årlige finanslove. Bortset herfra er bestemmelsen uændret.

Til stk. 2-3.

De foreslåede bestemmelser svarer til bestemmelserne i den gældende lovs § 11, stk. 2-3.

Til § 12.

Til stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse svarer til bestemmelsen i den gældende lovs § 11 a, stk. 1.

Til stk. 2-3.

De foreslåede bestemmelser er analoge med bestemmelserne i den gældende lovs § 11 a, stk. 2-3, men er omredigerede under hensyn til den foreslåede ændring af § 6 samt ændringen af §-nummeret for industrihuslåneordningen.

Til § 13.

Bestemmelsen er ny og sigter på at lette og fremme udflytningen af virksomheder især fra Københavnsområdet til egnsudviklingsområderne.

Efter forslaget skal der således kunne ydes fuldt tilskud til dækning af de med en virksomheds flytning forbundne flytteomkostninger.

Der stilles endvidere forslag om, at der skal kunne ydes tilskud til dækning af flytteomkostninger for medarbejdere, der er af væsentlig betydning for en tilfredsstillende drift af virksomheden på udflytningsstedet. Begrundelsen herfor svarer til den, der er anført under nr. 4 for ydelse af lån til anskaffelse af bolig.

Tilskud af den her nævnte art til medarbejdere tænkes ydet med faste beløb og holdt indenfor en størrelsesorden på 3-5.000 kr.

Til § 14.

Den foreslåede bestemmelse svarer til bestemmelsen i den gældende lovs § 12.

Til § 15.

Der henvises til det under almindelige bemærkninger anførte.

Bestemmelsen gør det muligt at yde finansieringsbistand til gennemførelse af investeringer, der ikke direkte indgår i en virksomheds produktionsapparat, men som baggrundsinvestering er en afgørende forudsætning for virksomhedens eksistens på stedet.

Bestemmelsen vil således ikke kunne anvendes til finansiering af de grundlagsinvesteringer, som kommuner og statslige myndigheder normalt forestår. Finansieringsbistand vil kun kunne komme på tale i helt særlige tilfælde, og hvor selve investeringen står i forbindelse med et konkret erhvervs-mæssigt formål.

I henhold til lovens § 2, stk. 1, fastsætter rådet de nærmere vilkår for ydelse af tilskud og lån. Lån og tilskud efter § 15 vil sikkert kræve andre vilkår end de almindeligt anvendte, da der er tale om foranstaltninger, på hvilke man ofte ikke på forhånd kan

F. t. l. om egnsudvikling.

anlægge generelle synspunkter, eller som unddrager sig en rentabilitetsmæssig vurdering, ligesom en løbende afskrivning eller forrentning i mange tilfælde ikke kan foretages. Vilkaerne for bistanden må derfor nok fastsættes fra tilfælde til tilfælde.

Støtten til det enkelte projekt bør normalt begrænses til kun at dække en del af investeringen.

Til § 16.

Til stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse svarer til bestemmelsen i den gældende lovs § 13, stk. 1, idet der dog er tilføjet en bestemmelse om, at lån til grundlægsinvesteringer efter rådets bestemmelse kan ydes uden sikkerhed.

Til stk. 2.

Den foreslåede svarer til bestemmelsen i den gældende lovs § 13, stk. 2.

Til § 17.

Bestemmelsen er ligegyldende med den gældende lovs § 14 alene med den ændring, at bestemmelsen nu omfatter flere ordninger.

Til § 18.

De foreslåede bestemmelser svarer til bestemmelserne i den gældende lovs § 15.

Til § 19.

Til stk. 1.

Af hensyn til bestemmelsen i stk. 4 foreslås tidspunktet for lovens ikrafttræden fastsat i loven.

Til stk. 3.

Der hengår erfaringsmæssigt ret lang tid — indtil 2-3 år — fra en garanti er tilsagt, og til den efter projektets fuldførelse kan sættes i kraft. Tiden vil bl. a. afhænge af projektets størrelse. I forbindelse med ikraftsættelsen vil der under hensyn til indtrufne løn- og prisstigninger m. v. ofte være behov for at foretage en tilpasning af garantibeløbet til projektets endelige anlægsudgifter.

Til stk. 4.

For allerede påbegyndte projekter vil der være taget hensyn til opnåelse af en hensigtsmæssig finansiering, hvorfor der i sådanne tilfælde ikke bør være adgang til ydelse af lån iflg. § 6 eller lån og tilskud iflg. § 15. Det foreslås derfor, at bistanden begrænses til projekter, der påbegyndes efter lovens ikrafttræden.

Lov om egnsudvikling.

Gældende bestemmelser.

§ 1. Efter reglerne i denne lov kan der ydes bistand til fremme af industriel og anden erhvervsmæssig udvikling i egne af landet, hvor dette må antages at være af væsentlig betydning for befolkningens adgang til at opnå andel i samfundets almindelige økonomiske, sociale og kulturelle fremskridt.

Stk. 2. Ved ydelsen af bistand skal der søges opnået en lokalisering, der er hensigtsmæssig for erhvervslivet og tilpasset andre udviklingsfremmende foranstaltninger, som det offentlige har eller påtænker iværksat.

§ 2. Administrationen af loven varetages, hvor ikke andet er bestemt, af et egnsudviklingsråd. Rådets afgørelser kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Stk. 2. Rådets daglige forretninger og udførelsen af dets beslutninger varetages af et direktorat under handelsministeriet.

§ 3. Rådet består af en formand og 10 andre medlemmer. Rådets formand udnævnes af handelsministeren, der i øvrigt til medlemmer af rådet udnævner en repræsentant for hver af følgende myndigheder og organisationer: handelsministeriet, finansministeriet, arbejdsministeriet, boligministeriet, indenrigsministeriet, Industrirådet og Arbejderbevægelsens Erhvervsråd. Endvidere udnævner handelsministeren to medlemmer som fælles repræsentanter for Den danske Købstadforening, Amdsrådsforeningen i Danmark, De samvirkende Sognerådsforeninger i Danmark og Foreningen „Bymæssige Kommuner“ og et medlem som fælles repræsentant for de større regionale udviklingsudvalg.

Stk. 2. Handelsministeren udnævner en næstformand blandt rådets medlemmer.

Stk. 3. Medlemmerne udnævnes for 4 år ad gangen. Der udnævnes suppleanter for medlemmerne.

Forslag.

Uændret

Uændret

Uændret

Uændret

§ 3. Rådet består af en formand og 10 andre medlemmer. Rådets formand udnævnes af handelsministeren, der i øvrigt til medlemmer af rådet udnævner en repræsentant for hver af følgende myndigheder og organisationer: handelsministeriet, økonomi- og budgetministeriet, arbejdsministeriet, boligministeriet, indenrigsministeriet, Industrirådet, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Kommunernes Landsforening og Amdsrådsforeningen i Danmark. Endvidere udnævner handelsministeren et medlem som fælles repræsentant for de større regionale udviklingsudvalg.

Uændret

Uændret

Gældende bestemmelser.

Stk. 4. Handelsministeren nedsætter et forretningsudvalg for rådet bestående af formanden og næstformanden samt indtil 4 andre medlemmer.

Stk. 5. Handelsministeren fastsætter forretningsordenen for rådet og forretningsudvalget. I forretningsordenen kan optages bestemmelser om, i hvilket omfang afgørelser i henhold til §§ 6-12 på rådets vegne kan træffes af forretningsudvalget eller direktoratet samt om, at sager, til hvis afgørelse der er knyttet betydelige økonomiske konsekvenser herunder særlig økonomisk risiko, forelægges handelsministeren til afgørelse.

Stk. 6. Rådet afgiver årligt en beretning om sin virksomhed.

§ 4. Direktoratet ledes af en direktør, der ikke er medlem af rådet, men deltager i rådets møder.

Stk. 2. Handelsministeren kan overdrage direktoratet at varetage opgaver vedrørende finansiell bistand til erhvervslivet, som efter lovgivningen påhviler ministeren.

§ 5. Handelsministeren fastsætter efter indstilling fra rådet, i hvilke egne af landet lovens bistandsordninger kan finde anvendelse. Rådet skal være opmærksom på, om der i andre dele af landet måtte opstå sådanne forhold, at lovens bistandsordninger bør kunne bringes i anvendelse, og i så fald afgive indstilling herom til handelsministeren.

Stk. 2. Inden for hver af de af stk. 1, 1. punktum, omfattede egne træffer rådet nærmere bestemmelse om, hvor lovens bistandsordninger fortrinsvis bør kunne anvendes. Ved afgørelsen heraf bør der, især for så vidt angår mulighederne for ydelse af bistand i henhold til § 9, tages hensyn til stedets egnethed, eventuelt på længere sigt, for en videregående erhvervsmæssig udvikling.

Stk. 3. Rådet kan til fremme af det i § 1, stk. 1, nævnte formål afgive udtalelser over for institutioner eller personer, ligesom rådet over for offentlige myndigheder kan stille forslag om foranstaltninger, der må anses for påkrævede for et områdes erhvervsmæssige udbygning.

Forslag.

Uændret

Stk. 5. Handelsministeren fastsætter forretningsordenen for rådet og forretningsudvalget. I forretningsordenen kan optages bestemmelser om, i hvilket omfang afgørelser i henhold til §§ 6-14 på rådets vegne kan træffes af forretningsudvalget eller direktoratet samt om, at sager, til hvis afgørelse der er knyttet betydelige økonomiske konsekvenser, herunder særlig økonomisk risiko, forelægges handelsministeren til afgørelse.

Uændret

Uændret

Uændret

Uændret

Stk. 2. Ved afgørelsen af, om bistand kan ydes, skal rådet tage hensyn til, om den beliggenhed, der vælges for en virksomhed, er hensigtsmæssig for denne, og om stedet, eventuelt på længere sigt, er egnet for en videregående erhvervsmæssig udvikling.

Uændret

Gældende bestemmelser.

§ 6. Garanti af statskassen kan ydes for lån til industri- og servicevirksomheder til dækning af anlægsudgifter ved oprettelse, flytning, udvidelse, rationalisering, produktionsomstilling o. lign. Til anlægsudgifter kan, hvor forholdene måtte tale herfor, henregnes udgifter ved undersøgelser og forarbejder (herunder forsøgsvirksomhed) samt ved afprøvning o. lign. af en virksomheds produktionsapparat.

Stk. 2. Garantien kan ikke overstige 90 pct. af anlægsudgifterne ved det pågældende projekts gennemførelse med fradrag af de hertil optagne foranstående lån, for hvilke der ikke er ydet garanti efter denne lov, samt med fradrag af tilskud ydet i henhold til § 11.

Stk. 3. Garantier ydes på indtil 30 år. Garantier til finansiering af maskin- og inventaranskaffelser kan dog kun ydes på indtil 10 år.

Stk. 4. Garantier skal nedbringes inden for løbetiden. Begyndelsestidspunktet for en garantis nedbringelse kan udskydes i indtil 5 år fra garantiens ikrafttræden.

§ 7. Garanti af statskassen kan ydes for lån til fremskaffelse af driftskapital til industrivirksomheder, som har opnået bistand til anlægsfinansiering i henhold til § 6, eller som er oprettet i erhvervsejendomme, til hvis opførelse der er ydet lån i henhold til § 9. Garanti kan kun ydes i det omfang det skønnes, at der ellers ikke kan tilvejebringes driftskapital af en hensigtsmæssig størrelse for udnyttelse af virksomhedens produktionskapacitet og vækstmuligheder samt

Forslag.

§ 6. Lån af statskassen kan ydes til industri- og servicevirksomheder til dækning af anlægsudgifter ved oprettelse, flytning, udvidelse, rationalisering, produktionsomstilling o. lign. Til anlægsudgifter kan, hvor forholdene måtte tale herfor, henregnes udgifter ved undersøgelser og forarbejder (herunder forsøgsvirksomhed) samt ved afprøvning o. lign. af en virksomheds produktionsapparat.

Stk. 2. Lån kan ikke overstige 90 pct. af de i stk. 1 nævnte anlægsudgifter med fradrag af størst mulige realkreditlån og tilskud ydet i henhold til § 11.

Stk. 3. Lån afdrages over højst 20 år. Lån til finansiering af maskin- og inventaranskaffelser afdrages dog over højst 10 år. Låntagerne kan fritages for afdrag i indtil 5 år fra lånets udbetaling.

Stk. 4. Lån forrentes med en af handelsministeren fastsat rente.

§ 7. Lån af statskassen kan ydes til anskaffelse af bolig for medarbejdere i industri- og servicevirksomheder, der modtager bistand til anlægsfinansiering i henhold til §§ 6 og 11 eller indflytter i erhvervsejendomme, til hvis opførelse der er ydet lån i henhold til § 10, når den pågældende medarbejder må antages at være af væsentlig betydning for en tilfredsstillende drift af virksomheden.

Stk. 2. Handelsministeren fastsætter de nærmere retningslinier for ydelsen af sådanne lån.

§ 7 ændres til § 8.

§ 8. Garanti af statskassen kan ydes for lån til fremskaffelse af driftskapital til industrivirksomheder, når der i henhold til lovgivningen om egnsudvikling er ydet virksomhederne garanti eller lån til anlægsfinansiering, eller de er indflyttet i erhvervsejendomme, til hvis opførelse der er ydet lån til kommuner. Garanti kan kun ydes i det omfang, det skønnes, at der ellers ikke kan tilvejebringes driftskapital af en hensigts-

Gældende bestemmelser.

for virksomhedens videreførelse i en overgangsperiode på forsvarligt forretningsmæssigt grundlag.

Stk. 2. Garanti kan ikke ydes, hvis der er hengået mere end 3 år fra det tidspunkt, da den i henhold til § 6 opnåede garanti er sat i kraft, eller indflytning har fundet sted i en erhvervsejendom, til hvis opførelse der er ydet lån i henhold til § 9.

Stk. 3. Garantier kan ydes på indtil 5 år.

Stk. 4. Garantier skal nedbringes inden for løbetiden. Begyndelsestidspunktet for en garantis nedbringelse kan udskydes i indtil 2 år fra garantiens ikrafttræden.

§ 8. Garanti af statskassen kan ydes for lån til dækning af udgifter ved foretagelse af rationaliseringsundersøgelser i bestående industrivirksomheder i det omfang, en hensigtsmæssig finansiering af de pågældende udgifter ellers ikke skønnes at kunne gennemføres.

Stk. 2. Garantier kan ydes på indtil 5 år.

Stk. 3. Garantier skal nedbringes inden for løbetiden. Begyndelsestidspunktet for en garantis nedbringelse kan udskydes i indtil 2 år fra garantiens ikrafttræden.

§ 9. Kommuner kan, når dertil ydes lån af statskassen efter stk. 2, foranstalte opførelse af erhvervsejendomme til salg eller udleje.

Stk. 2. Lån kan ydes til kommuner til dækning af udgifterne, herunder grundudgifter, ved opførelse af de i stk. 1. nævnte erhvervsejendomme.

Stk. 3. Lån afdrages over højst 30 år og forrentes med en af handelsministeren fastsat rente.

Stk. 4. Opnås der ved en kommunes salg af en sådan ejendom ikke dækning for den investerede kapital, fordeles det samlede tab mellem staten og kommunen med halvdelen til hver.

§ 10. I tilfælde, hvor der, selv om tilsagn om garanti efter § 6 foreligger, ikke har kunnet opnås lån på almindelige markeds-

Forslag.

mæssig størrelse for udnyttelse af virksomhedens produktionskapacitet og vækstmuligheder samt for virksomhedens videreførelse i en overgangsperiode på forsvarligt forretningsmæssigt grundlag.

Stk. 2. Garanti kan ikke ydes, hvis der er hengået mere end 3 år fra det tidspunkt, hvor der i henhold til lovgivningen om egnsudvikling er ydet en virksomhed garanti eller lån til anlægsfinansiering, eller indflytning har fundet sted i en erhvervsejendom, til hvis opførelse der er ydet lån til en kommune.

Uændret

Uændret

§ 8 ændres til § 9, iøvrigt uændret.

§ 9 ændres til § 10, iøvrigt uændret.

Udgår

Gældende bestemmelser.

vilkår eller i øvrigt på vilkår, der svarer til tilsagnets forudsætninger, kan der i stedet ydes lån af statskassen på tilsvarende vilkår, som er fastsat for garantien.

Stk. 2. Lån forrentes med en af handelsministeren fastsat rente.

§ 11. I særlig vanskeligt stillede egne af landet kan der i hvert finansår inden for et beløb af 22 mill. kr. gives tilsagn om tilskud til industri- og servicevirksomheder til dækning af de i § 6, stk. 1, nævnte anlægsudgifter.

Stk. 2. Tilskud kan ikke overstige 25 pct. af de nævnte anlægsudgifter.

Stk. 3. Såfremt en virksomhed, hvortil der er ydet tilskud, ophører, afhændes eller udlejes inden for en periode af 5 år fra tilskudets udbetaling, kan der stilles krav om hel eller delvis tilbagebetaling af dette.

§ 11 a. Tilskud kan ydes til industrivirksomheder, der i forbindelse med etablering, væsentlig udvidelse eller produktionsomstilling har haft væsentligt forringede driftsresultater, der kan henføres til særlige vanskeligheder i forbindelse med virksomhedens placering i et industrielt mindre udviklet område.

Stk. 2. Tilskud kan kun ydes til virksomheder, som har opnået bistand til anlægsfinansiering i henhold til § 6, eller som er oprettet i erhvervsejendomme, til hvis opførelse der er ydet lån i henhold til § 9.

Stk. 3. Tilskud kan ikke ydes, hvis der er hengået mere end 3 år fra det tidspunkt, da den i henhold til § 6 opnåede garanti er sat i kraft, eller indflytning har fundet sted i en erhvervsejendom, til hvis opførelse der er ydet lån i henhold til § 9.

Forslag.

§ 11. I særlig vanskeligt stillede egne af landet kan der ydes tilskud til industri- og servicevirksomheder til dækning af de i § 6, stk. 1, nævnte anlægsudgifter.

Uændret

Uændret

§ 11 a ændres til § 12, stk. 1 uændret.

Stk. 2. Tilskud kan kun ydes til virksomheder, når der i henhold til lovgivningen om egnsudvikling er ydet virksomhederne garanti eller lån til anlægsfinansiering, eller de er indflyttet i erhvervsejendomme, til hvis opførelse der er ydet lån til kommuner.

Stk. 3. Tilskud kan ikke ydes, hvis der er hengået mere end 3 år fra det tidspunkt, hvor der i henhold til lovgivningen om egnsudvikling er ydet en virksomhed garanti eller lån til anlægsfinansiering, eller indflytning har fundet sted i en erhvervsejendom, til hvis opførelse der er ydet lån til en kommune.

§ 13. Tilskud kan ydes til industri- og servicevirksomheder til dækning af omkostninger ved virksomhedernes udflytning til en af de af § 5, stk. 1, 1. pkt., omfattede egne. Tilskud kan endvidere ydes til dækning af flytteomkostninger for medarbejdere, der er af væsentlig betydning for en tilfredsstillende drift af virksomheden på tilflytningsstedet.

Gældende bestemmelser.

§ 12. Tilskud kan ydes til foretagelse af undersøgelser og til udarbejdelse af planer og projekter af almen betydning for et områdes erhvervsmæssige udvikling samt til driften af regionale udviklingsudvalg.

§ 13. For garantier og lån skal der stilles en i hvert enkelt tilfælde godkendt sikkerhed.

Stk. 2. Virksomheder, hvortil der er ydet statsgaranti eller statslån, er underkastet regnskabsmæssigt og teknisk tilsyn efter rådets nærmere bestemmelse.

§ 14. Det fastsættes på de årlige finanslove, inden for hvilke beløb der i henhold til loven kan ydes garantier og lån samt tilskud i henhold til §§ 11 a og 12.

§ 15. Den, der afgiver urigtige eller vildledende oplysninger til brug for afgørelser efter denne lov, eller som i forbindelse med en ansøgning om støtte efter loven fortier oplysninger af betydning for sagens afgørelse, straffes med bøde eller hæfte, medmindre strengere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder tilsvarende anvendelse med hensyn til afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger eller fortielser over for pengeinstitutter i forbindelse med udbetaling af lån, for hvilke der er ydet garanti i henhold til denne lov.

§ 16. Tidspunktet for lovens ikrafttræden bestemmes af handelsministeren.

Stk. 2. Samtidig ophæves lov nr. 172 af 16. maj 1962 om egnsudvikling m. v.

Forslag.

§ 12 ændres til § 14, iøvrigt uændret.

§ 15. I hvert finansår kan der indenfor et beløb af 5 mill. kr. gives tilsagn om tilskud og lån af statskassen til dækning af udgifter ved gennemførelse af foranstaltninger af væsentlig betydning for et områdes erhvervsmæssige udvikling med henblik på opretholdelse eller tilkomst af konkret erhvervsmæssig aktivitet.

§ 13 ændres til § 16.

§ 16. For garantier og lån skal der stilles en i hvert enkelt tilfælde godkendt sikkerhed. Lån i henhold til § 15 kan dog efter rådets nærmere bestemmelse ydes uden sikkerhed.

Uændret

§ 14 ændres til § 17.

§ 17. Det fastsættes på de årlige finanslove, inden for hvilke beløb der kan ydes tilsagn om garanti, lån og tilskud i henhold til §§ 6-14.

§ 15 ændres til § 18, iøvrigt uændret.

§ 16 ændres til § 19.

§ 19. Loven træder i kraft den 1. april 1972.

Stk. 2. Samtidig ophæves lov nr. 228 af 3. juni 1967 om egnsudvikling.

Gældende bestemmelser.

Stk. 3. Reglerne i §§ 7 og 11 finder tilsvarende anvendelse på industrivirksomheder, der har opnået bistand til anlægsfinansiering i henhold til § 5 i den i stk. 2 nævnte lov, eller som er oprettet i erhvervsjendomme, til hvis opførelse der er ydet lån i henhold til lovens § 9.

§ 17. Loven gælder ikke for Grønland.

Lov nr. 40 af 20. februar 1969 indeholder i § 2 følgende bestemmelse:

§ 2. Tilskud efter § 11 kan kun ydes til projekter, der påbegyndes efter lovens ikrafttræden.

Forslag.

Stk. 3. Egnsudviklingsrådet kan forhøje garantier, hvorom der er udstedt tilsagn i henhold til § 6 i lov nr. 228 af 3. juni 1967 om egnsudvikling.

Stk. 4. Lån og tilskud i henhold til §§ 6 og 15 kan kun ydes til projekter, der påbegyndes efter lovens ikrafttræden.

§ 17 ændres til § 20, iøvrigt uændret.